

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/139/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118220357
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1118220357.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, D., zastúpeného: JUDr. Peter Schmidl, advokát, so sídlom Borský Svätý Jur č. XXX proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, Bratislava o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 2.7.2025, č.k. B2-10C/32/2019-417, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti (vo výroku II.) mení tak, že žalovanej sa proti žalobcovi nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

Žalovanej sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody sumu 978,26 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a nahradiť žalobcovi trovy konania z celkom priznanej sumy 11 628,43 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 3 ods. 1 a § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) a vecne tým, že žalobca sa žalobou doručenou súdu 28.5.2019 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie 2 028,43 eur titulom náhrady škody a sumy 200 000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobu zdôvodnil tým, že nezákonným rozhodnutím OR PZ Bratislava II, Odbor kriminálnej polície, oddelenie všeobecnej kriminality zo dňa 1.2.2013 pod ČVS:ORP-1182/1-OVK-B2-2011 bolo voči nemu vznesené obvinenie pre nedbanlivostný prečin všeobecného ohrozenia podľa § 285 ods. 1,3 písm. b) Trestného zákona s tým, že sťažnosť proti tomuto uzneseniu prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava II pod sp.zn. 1 Pv 609/2011 zamietla. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 7.6.2018 pod sp.zn. 1T/78/2014 bol žalobca spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že skutok, pre ktorý bol trestne stíhaný, nie je trestným činom. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 11.6.2018. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom rozhodol tak, že žalobcovi priznal titulom náhrady škody sumu 2 028,43 eur a titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 9 600 eur, celkom 11 628,43 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Na odvolanie žalovanej odvolací súd rozsudkom zo dňa 27.2.2025, č.k. 7Co/56/2024-388 rozsudok súdu prvej inštancie v prisudzujúcom výroku v časti, v ktorej prvoinštančný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody sumu 978,26 eur a v závislom výroku o trovách konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. V zostávajúcej časti, a to v prisudzujúcom výroku v časti, ktorou prvoinštančný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody sumu 1 050,17 eur a v prisudzujúcom výroku, ktorým prvoinštančný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 9 600 eur rozsudok potvrdil. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v časti náhrady škody v sume 978,26 eur uviedol, že zo spisu je zrejmé, že žalovaná od začiatku namietala vynaloženie nákladov

(úhradu) za znalecký posudok, pričom tvrdenie žalobcu o úhrade odmeny zostalo v konaní sporné, pretože v súdnom spise sa nachádza iba faktúra vystavená znalcom bez potvrdenia o jej úhrade. Keďže súd prvej inštancie sa s námietkou žalovanej v tomto smere nevysporiadal a nevysvetlil, na základe akej úvahy a akých dôkazov vyvodil svoj záver o preukázaní tejto odmeny znalca, trpí napadnutý rozsudok vadou nepreskúmateľnosti, ktorá zakladá dôvod na jeho čiastočné zrušenie. Súd prvej inštancie následne vec opätovne prejednal na pojednávaní dňa 2.7.2025 a s ohľadom na preukázanie úhrady faktúry znalca priznal žalobcovi opätovne aj túto náhradu škody, ktorú požadoval, voči čomu žalovaný nenamietal. Vo vzťahu k opätovnému rozhodovaniu o nároku žalobcu na náhradu trov konania súd prvej inštancie uviedol, že rozhodol v súlade s požiadavkou žalobcu na priznanie náhrady trov konania v celom rozsahu. Konštatoval, že rozhodnutím odvolacieho súdu sa nanovo otvorilo aj rozhodovanie o celom nároku na náhradu trov konania, i keď bol tento výrok zrušený iba v súvislosti so zrušením časti náhrady škody spočívajúcej v odmene znalca, keďže žalobca sa proti výroku, ktorým mu súd ich náhradu nepriznal s poukazom na pomer úspechu a neúspechu v spore, neodvolal. Súd prvej inštancie mal za to, že i keď odvolací súd zrušil časť pôvodného rozsudku v sume rovnajúcej sa odmene znalca, ak by výrok o trovách nechcel zrušiť celý, ale len v časti, ktorá súvisela s odmenou znalca, nemusel tak vôbec robiť a nárok na náhradu trov konania celý potvrdiť. Prisúdenie alebo neprisúdenie náhrady škody v sume 978,26 eur totiž podľa názoru súdu prvej inštancie nemohlo celkový výsledok pomeru úspechu či neúspechu žalobcu a žalovaného v konaní ovplyvniť. V novootvorenom konaní o nároku na náhradu trov konania mal preto žalobca možnosť opätovne žiadať náhradu trov konania v celom rozsahu, ako žiadal aj v pôvodnom konaní. Prvoinštančný súd v tejto súvislosti citoval z dôvodovej správy k ustanoveniu § 255 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), v ktorej sa uvádza, že „V tomto ustanovení sa premieťa zásada úspechu v spore ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania.“ V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá i systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu. Príkladom je náhrada nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti.“ Prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobcu v tejto veci treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku, pričom výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu. Pri sporoch s nárokmi na náhradu nemajetkovej ujmy býva pravidlom, že si žalobca svoju nemajetkovú ujmu ocení spravdli vyššie, než na koľko mu ju odhadne súd podľa výsledkov vykonaného dokazovania. Nebolo by však celkom spravodlivé a v súlade so satisfakčnou funkciou nemajetkovej ujmy požadovať od žalobcu, aby svoju ujmu podceňoval iba preto, aby potom nemusel hradiť trovy konania. Výška nemajetkovej ujmy totiž závisí od úvahy súdu, ktorú nemožno nijako predvídať, pretože to objektívne nie je možné. Ak bolo priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch dané úvahou súdu, tak aj v prípade, keď mal navrhovateľ formálne úspech len čiastočný, prichádza do úvahy plná náhrada trov konania (obdobne náleží Ústavného súdu SR zo dňa 23.1.2014, sp.zn. IV. ÚS 599/2013; náleží Ústavného súdu ČR zo dňa 22.6.2000, sp.zn. III. ÚS 170/99; uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 15.12.2009, sp.zn. II. ÚS 418/09). Rozhodujúcou skutočnosťou je v tomto prípade to, že došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu. Úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravdla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií a jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci (rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 15.4.2025, sp.zn. 2Co/46/2024). Súd prvej inštancie na základe uvedeného vyvodil, že žalobca je podľa výsledku celého súdneho konania úspešnou stranou a žalovaný neúspešnou stranou, preto mu nebolo možné priznať ani trovy odvolacieho konania. Prvoinštančný súd mal za to, že rozhodnutie o náhrade trov konania je súladné s § 255 ods. 1 C.s.p., vyššie citovanou judikatúrou vyšších súdnych autorít a je aj spravdlivé, keďže žalobca je ten, kto bol poškodený nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, pričom nárok na náhradu trov konania by mal byť nevyhnutnou a logickou súčasťou jeho celkovej satisfakcie. A pokiaľ tak neurobila žalovaná v rámci predbežného prerokovania jeho nároku, musel tak urobiť súd.

3. Proti rozhodnutiu v rozsahu výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok II.) podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., t.j., že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaná sa nestotožnila s právnym názorom súdu prvej inštancie a v tejto súvislosti poukázala na náleží Ústavného súdu SR zo dňa 13.2.2020, sp.zn. IV. ÚS 652/2018, ktorým boli prekonané závery rozhodnutí, na ktoré poukázal súd prvej inštancie a v zmysle ktorého: „Aplikácia zásady úspechu pri priznávaní náhrady trov v situáciách, keď rozhodnutie o výške nároku závisí od úvahy súdu, musí mať svoje vnútorné limity, pretože ináč by bolo v rozpore

s rozumným usporiadaním procesných vzťahov, aby za situácie zjavne bezúspešného uplatňovania práva, nie sice v jeho základe, ale v podobe jeho neprimeranej a zjavne nadsadenej výšky vo vzťahu k tej, ktorá v obdobných veciach vyplýva napríklad z ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, bola žalobcovi priznaná ochrana v podobe zachovania jeho práva na plnú náhradu trov konania proti žalovanému len preto, lebo bol úspešný v základe svojho nároku, ktorého výška však bola oproti žalobnému nároku súdom priznaná s výrazným obmedzením.“ Žalovaná ďalej uviedla, že uvedený právny názor Ústavného súdu SR bol aplikovaný aj v obdobnej veci, pričom v tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.6.2024, sp.zn. 7Co/128/2023. Súd prvej inštancie tak podľa názoru žalovanej pochybil, keď priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania z celkom priznanej sumy 11 628,43 eur napriek tomu, že žalobca, kvalifikovane zastúpený advokátom, sa podanou žalobou domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 200 000 eur, ktorá suma zjavne presahuje obvyklú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch priznávanú súdmi v obdobných prípadoch, ale aj (a najmä) presahuje zákonný limit pre priznávanie tejto náhrady v režime zákona č. 514/2003 Z.z., legislatívne vyjadrený v ustanovení § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v spojení s ustanovením § 13 zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Žalovaná poukázala na to, že minimálna mzda v roku 2018 predstavovala 480 eur, maximálna suma náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú by súd mohol žalobcovi v režime zákona č. 514/2003 Z.z. teoreticky priznať (päťdesiatnásobok minimálnej mzdy), tak predstavovala sumu 24 000 eur. Uvedené skutočnosti napokon vyplývajú aj z rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 5.10.2023, č.k. 10C/32/2019-334, odsek 40. Žalovanej za tejto situácie nebolo zrejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie zbavil žalobcu, kvalifikovane zastúpeného advokátom, zodpovednosti za procesný výsledok konania v prípade žalovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorý bol v podanej žalobe uplatnený nie len v zjavnom rozpore s rozhodovacou činnosťou súdov v obdobných právnych veciach (odsek 24 rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.02.2025, sp. zn. 7Co/56/2024-388), ale aj s príslušnou hmotnoprávnou úpravou limitujúcou jeho maximálnu možnú výšku, ktorej znalosť v prípade právneho zástupcu žalobcu možno dôvodne predpokladať. V prípade žalobou uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 200 000 eur sa tak podľa názoru žalovanej jednalo zo strany žalobcu o zjavne bezúspešné uplatňovanie práva, nakoľko ani úvaha súdu, na základe ktorej súd výšku tejto náhrady určuje (pri povinnosti rešpektovania kritérií definovaných v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.), sa nemôže vymykať zákonnému limitu, vyjadrenému v ustanovení § 17 ods. 4 citovaného zákona. Súd prvej inštancie tak mal podľa názoru žalovanej na účely rozhodovania o náhrade trov konania zohľadniť procesný úspech žalovanej v časti, v ktorej žalovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch zamietol. Žalobcovi bola priznaná náhrada skutočnej škody vo výške 2 028,43 eur a náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 9 600 eur. Procesný úspech žalobcu tak bol 5,75 % a neúspech 94,25 %. Procesný úspech žalovanej bol 88,50 %. Záverom žalovaná uviedla, že súd prvej inštancie takýmto spôsobom (zohľadňujúc procesný úspech) o trovách konania už rozhodol, a to práve rozsudkom zo dňa 5.10.2023, sp. zn. B2-10C/32/2019-334 (odsek 42). V posudzovanej veci tak nastala paradoxná situácia, kedy výrok o trovách konania nebol odvolaním napadnutý zo strany žalobcu, pričom po vrátení veci zo strany odvolacieho súdu (z dôvodu dôvodnosti podaného odvolania zo strany žalovanej vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody v sume 978,26 eur) došlo k situácii, kedy žalobcovi bola priznaná náhrada trov konania z celkom priznanej sumy 11 628,43 eur v rozsahu 100 % a to potom, ako súd prvej inštancie výrok o náhrade trov konania posúdil z právneho hľadiska celkom odlišne ako v prvotnom rozsudku bez zásadnej zmeny v procese dokazovania a bez toho, aby žalobca pôvodný výrok o náhrade trov konania odvolaním napádal. Na základe uvedeného žalovaná žiadala, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok zmenil vo výroku II. tak, že žalobcovi nárok na náhradu trov neprizná.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej vyjadril podaním zo dňa 8.9.2025, v ktorom uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie a tento považuje za správny. K odvolaniu žalovaného voči trovám konania poukázal opätovne na nález Ústavného súdu SR zo dňa 23.1.2014, sp.zn. IV. ÚS 599/2013. Žalobca považoval argumentáciu žalovanej uvedenú v odvolaní za nesprávnu. Uviedol, že si výšku nemajetkovej ujmy vyčíslil najmä vzhľadom na ním subjektívne vnímaný zásah do života s ohľadom na dopad na jeho ústavné práva – právo na súkromie, právo na rodinný život, čo dostatočne vysvetlil i počas dokazovania vo svojich vyjadreniach. Žalobca považoval za najzásadnejšiu nemajetkovú ujmu (okrem iných) už len samotný vážny zásah do súkromia a rodinného života v podobe dlhotrvajúceho trestného stíhania, kedy spolu s manželkou odkladali príchod detí a založenie rodiny, pretože tento si nedokázal predstaviť, ako by jeho manželka najmä po ekonomickej stránke preklenula obdobie, počas ktorého by prípadne musel nastúpiť do výkonu trestu odňatia slobody. Bolo teda už len

na úvahe súdu, aká výška plnenia bude žalobcovi priznaná. V danom prípade neprišlo k zamietnutiu návrhu na priznanie plnenia z titulu nemajetkovej ujmy, ale len k uplatneniu moderačného práva zo strany súdu, ktorým bola žalobcovi priznaná suma 9 600 eur. Žalobca tak mal plný úspech v uplatnení svojho nároku (nárok na náhradu nemajetkovej ujmy). S ohľadom na vyššie uvedené poukazujeme opätovne na už spomínaný nález Ústavného súdu SR „Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu účastníka konania (v nepatrnej alebo prevažnej časti). Úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií a jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci.“ Porovnateľne uvedené vyplýva i z komentovaných právnych predpisov: Hoci § 255 CSP neobsahuje obdobné ustanovenie ako OSP (§ 142 ods. 3) podľa odborných výkladov (napr. D., J. in: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, s. 926) ako aj súdnej praxe zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, resp. bol úspešný čo do základu nároku; nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška plnenia je potom druhotná a nadväzujúca (napr. napr. D., J. in: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 926; rozsudok Krajského súdu v Trnave z 13. 12. 2017, sp. zn. 10Co/191/2017). V takomto spore je primárny fakt, že k neoprávnenému zásahu do subjektívnych práv na strane žalobcu došlo; výška, resp. rozsah priznaných nárokov je druhotný. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku, pričom výška plnenia, vyplývajúca z tohto ich procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu. Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v plnom rozsahu potvrdil.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je podané dôvodne.

6. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

7. Podľa § 255 ods. 2 C.s.p. ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

8. Podľa § 256 ods. 1 C.s.p. ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

9. Podľa § 256 ods. 2 C.s.p. ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

10. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 2 028,43 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 200 000 eur zo zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

11. Vo vzťahu k námietkam žalovanej odvolací súd poukazuje na to, že v časti priznania nároku na náhradu trov konania žalobcovi z náhrady nemajetkovej ujmy síce súd prvej inštancie správne skonštatoval, že v prejednávanej veci výška plnenia v časti nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu, avšak nezohľadnil žalovanou namietané právne závery ÚS SR vyslovené v náleze zo dňa 13.2.2020, sp.zn. IV. ÚS 652/2018, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, v zmysle ktorých aplikácia zásady úspechu pri priznávaní náhrady trov v situáciách, keď rozhodnutie o výške nároku závisí od úvahy súdu, musí mať svoje vnútorné limity, pretože inak by bolo v rozpore s rozumným usporiadaním procesných vzťahov, aby za situácie zjavne bezúspešného uplatňovania práva, nie síce v jeho základe, ale v podobe jeho

neprimeranej a zjavne nadsadenej výšky vo vzťahu k tej, ktorá v obdobných veciach vyplýva napríklad z ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, bola žalobcovi priznaná ochrana jeho právu na plnú náhradu trov konania proti žalovanému len preto, lebo bol úspešný v základe svojho nároku, ktorého výška však bola oproti žalobnému nároku súdom priznaná s výrazným obmedzením. Odvolací súd je toho názoru, že práve o takúto situáciu ide aj v danej veci, keďže žalobca si v tomto spore uplatnil titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 200 000 eur, ktorá je celkom zjavne neprimeraná náhradám priznávanými v obdobných prípadoch rozhodnutiami súdov a nezohľadňuje zákonný limit pre priznávanie tejto náhrady podľa ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v spojení s ust. § 13 zákona č. 274/2017 Z.z., ktorých znalosť právnenému zástupcovi žalobcu bolo možné predpokladať a očakávať. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu skutočnej škody vo výške 2 028,43 eur (zo žalovanej sumy 2 028,43 eur) a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 9 600 eur (zo žalovanej sumy 200 000 eur), teda spolu sumu vo výške 11 628,43 eur, preto procesný úspech žalobcu v konaní predstavuje 5,76 % (11 628,43 eur z 202 028,43 eur), procesný úspech žalovanej preto predstavuje 94,24 %, z čoho čistý procesný úspech žalovanej predstavuje 88,48 %. Žalovanej však v konaní žiadne trovy nevznikli a tieto si neuplatnila, preto bolo dôvodné v súlade s čl. 17 základných zásad C.s.p., ktorý upravuje procesnú ekonomiu súdneho konania, rozhodnúť tak, že sa žalovanej náhrada trov konania voči žalobcovi nepriznáva (uznesenie NS SR, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

12. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, ktorou rozhodol o trovách konania podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovanej ako procesne úspešnej strane nárok na náhradu trov konania nepriznal.

13. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a v konaní úspešnej žalovanej nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).